



www.vul.fi

Suomen Valjakkourheilijoiden Liitto ry

VALJAKKOURHEILUN KESÄLAJIT

Sulan maan lajit, (offsnow) koirajuoksu (canicross), koirapyöräily (bikejoring) ja karryajo (rig), ovat vasta viimeisten vuosien aikana nousseet Suomessa tasaveroisiksi talvilajien rinnalle ja ovat suosiossa jopa ohittaneet ne. Samalla valjakkourheilusta on niiden myötä tullut ympärivuotista toimintaa. Valtaosa valjakkourheilun sulan maan lajien kilpailijoista kilpailee talvisin valjakkohiihdossa tai -ajossa. Keski-Euroopasta, ja yhä enenevässä määrin myös Suomesta, alkaa kuitenkin löytyä spesialisteja myös valjakkourheilun sulan maan eri lajeihin: koirajuoksuun, koirapyöräilyyn ja karryajoon. Sulan maan lajit ovat lähtöisin Euroopan vähälumisemmilta seuduilta, ja ne ovat siellä erittäin suosittuja.

VALJAKKOURHEILUN SULAN MAAN LAJEJA harrastetaan harjoittelu- tai kilpailumielessä lämpimämpinä ja lumettomina vuoden aikoina, mikä asettaa koiran kanssa harrastamiselle tiettyjä rajoja. Koira ei pysty hikoilemaan, joten se ei pysty säätelemään elimistönsä lämpötilaa yhtä tehokkaasti kuin ihminen. Sääntöjen mukaan sulan maan kilpailut järjestetään normaalisti, jos ilman lämpötila on alle + 16°C. Yli + 22°C lämpötilassa ei saa järjestää kilpailuja lainkaan koirien ylikuumenemisriskin vuoksi. Myös omaa harjoittelua suunniteltaessa kannattaa huomioida vuorokauden lämpötilavaihtelut. Etenkin kuumimmilla kesäkeleillä koiran kanssa voi tehdä lenkin vuorokauden viileimpään aikaan aikaisin aamulla tai myöhään illalla.

Lenkin pituutta ja tehoa säädellään sään mukaan niin, että pisimmät ja/tai kovimmat treenit tehdään viileinä päivinä. Ulkoilman lämpötilan ja kosteuden lisäksi koiran kykyyn säädellä elimistönsä lämpötilaa vaikuttaa koiran turkin paksuus. Lenkipolun varresta löytyvät uima- tai kahluupaikat voi hyödyntää koiran juottamiseen ja uittamiseen. Myös kova, lumeton alusta saattaa aiheuttaa ongelmia koiran tassuille ja nivelille. Mm. näistä tekijöistä johtuen sulan maan kilpailumatkat ovat yleensä lyhyempiä kuin talviset valjakkohiihdon ja -ajon matkat.

Huipputasolla lähes yksinomaan käytetyt rodut ovat lyhytkarvainen saksanseisoja, alaskanhusky ja seisoja-houndiristeytykset. Siitä huolimatta kaikki valjakkourheilun lajit soveltuvat erinomaisesti useimmille koiraroduille.



www.vul.fi



KOIRAJUOKSU (canicross, DC)

Koirajuoksu tuo valjakkourheilun kaikkien koirarotujen ja -harrastajien ulottuville. Myös maailman huipputasolla koirajuoksussa näkyvä koirarotujen kirjo on ilahduttavan suuri. Muissa valjakkourheilun lajeissa maailman huipputasolla käytetään pääasiassa lyhytkarvaisia saksanseisojia tai alaskanhuskyja, jotka ovat nekin usein lintukojaristeytyksiä. Valjakkourheilussa siis myös rekisteröimättömät risteytyskoirat tai muut sekarotuiset voivat kilpailla aivan maailman huipulla.

Koirajuoksussa koirakko etenee radalla pääasiassa sitä vauhtia kuin mitä juoksija pystyy koiran perässä juoksemaan, joten koiran koko ja vetokyky eivät ole ratkaisevassa asemassa, kun startataan koirajuoksukisaan. Kun hyvä juoksija kykenee juoksemaan noin 3.30 kilometrivauhdilla maratonin, etenee hyvä vetokoira helposti alle kahden minuutin kilometrivauhtia. Niinpä koirajuoksu vaatii täydellä voimalla vetävältä koiralta erittäin suurta työmotivaatiota, jotta se jaksaa vetää ”hitaasti takana laahaavaa taakkaa” perässään tasaista vauhtia loppuun saakka ylä- ja alamäet mukaan lukien. Tämä on ehkä suurin ero koirajuoksun ja muiden vauhdikkaampien valjakkourheilun lajien välillä. Kaikki koirarodut chihuahuasta tanskandoggiin pystyvät kuitenkin juoksemaan vähintään samaa vauhtia kuin ihminen, mutta luonnollisesti koirien välillä on eroja työmotivaatiossa ja fyysisessä suorituskyvyssä.



www.vul.fi

KOIRAJUOKSUN ALOITTAMINEN

Koirajuoksun aloituskynnys on huomattavasti alempi verrattuna esimerkiksi koirahiihtoon. Hiihtotekniikan perusteiden hallinnan ja hiihtovarusteiden hankinnan sijasta ohjaajalle riittävät pelkät lenkkikossut. Lisäksi kontrolli koiraan on helpompi säilyttää jalkaisin kuin esim. suksien ja sauvojen tai polku-/potkupyörän kanssa.

Mikä tahansa ulkoilu vetovaljaissa olevan koiran kanssa ei kuitenkaan ole koirajuoksua, sillä koirajuoksussa koiran pitää vetää juoksijaa. Useimmat koirat oppivat vetämään oikeaoppisella ja sitkeällä harjoittelulla. Vetoarjoittelu luo tehokkaasti kuntopohjaa myös muissa kuin valjakkourheilulajeissa kilpaileville koirille ja ohjaajille. Koirajuoksuun, koirapyöräilyyn, koirahiihtoon tai kärryjajoon valmennettavalle koiralle vetämisen alkeistaidot opetetaan useimmiten juuri juoksemalla sen perässä muutaman sadan metrin pituisia motivoivia vetoja, joissa palkkapäämäärän on oltava kohdallaan! Lisävauhtia hakeville juoksijoille koirajuoksu käy taas oivasta nopeus- ja "yliveto"-harjoittelusta.

KOIRAJUOKSU KILPAILUMUOTONA

Ensimmäiset viralliset koirajuoksukilpailut järjestettiin Suomessa vuonna 2003 ja lajista on tullut erittäin suosittu koiraharrastajien keskuudessa yli rotu- ja harrastusrajojen.

Tavallisimmin kilpailtava matka on aikuisilla 5-6 km ja nuorilla 3 km. Parhaimmat kipittävät 5 km jopa alle 14 minuutin! Kansainvälisissä arvokisoissa sama matka 5-7 km juostaan aina kahtena päivänä peräkkäin ja yhteisaika ratkaisee lopputuloksen. Koirajuoksun harrastussarjojen kilpailumatkat ovat lyhyempiä 2-3 km, ja niiden tarkoituksena on motivoida aloittelevia kuntojuoksijoita koirajuoksun pariin.

Koirajuoksun luokat: CM (canicross miehet), CW (canicross naiset), CMJ (canicross 14–16 v pojat), CWJ (canicross 14–16 v tytöt), lisäksi usein harrastusluokka.



www.vul.fi



KOIRAPYÖRÄILY eli BIKEJORING (DB)

Koirajuoksuun verrattuna koirapyöräily on huomattavasti vauhdikkaampi laji.

Parhaimmillaan hyvin treenatun koira-pyöräilijä-parivaljakon nopeus saattaa nousta reilusti yli 40 km/h ja keskivauhti pyörii 33-36 km/h tuntumassa. Viiden kilometrin rata sujauttaa helpostikin alle 9 minuutin.

Koirapyöräilyä ei turvallisuussyistä pitäisi koskaan kokeilla täysin vetoon tottumattomalla koiralla, sillä siinä piilee suuri turvallisuusriski. On erittäin tärkeää, että vetonaru pysyy tiukalla koko ajan ja koira osaa vetää tasaisesti oikeaan suuntaan. Pyörän selästä, kädet ohjaintangossa kiinni ja jalat lukkopolkimin pyörään kiinnitettynä koirasta on vaikea saada otetta kovassa vauhdissa. Tämän vuoksi koiran on oltava hyvin hallinnassa ja käskytettävissä tulipa matkan varrella eteen mitä tahansa, risteyksiä, kulkijoita tai toisia koiria.

Vaikka lajin suosio kasvaakin vuosi vuodelta, ei suosio ole vaativuudesta johtuen yltänyt koskaan aivan koirajuoksuun ja kärryajon tasolle asti. Koirapyöräily onkin ollut suosituinta nimenomaan huimapäisempien ja kokeneempien kilpailijoiden, valjakkohiihtäjien ja heidän vauhdilla ja voimalla vetävien isompien koirarotujen keskuudessa. Huomioitavaa on, että kun ”homma on hallussa”, ei laji ole sen vaarallisempi kuin muutkaan lajit.

Huipputasolla koirapyöräily vaatii koiralta nimenoman ”jalkoja” ja kovia nopeusominaisuuksia ja suurta halua juosta kovaa! Suomessa koirapyöräily-kilpailuissa näkee eniten seisovia lintukoiria, palveluskoiria ja arktisia vetokoirarotuja, mutta mikään ei estä kokeilemasta lajia minkä koiran kanssa tahansa.



www.vul.fi

KOIRAPYÖRÄILYN KILPAILUT

Koirapyöräilyn ja kärryajon kilpailut käydään yleensä kuntorata- tai metsätiepohjilla, joissa ei ole vaarallisia esteitä. Ajourien pohjat vaihtelevat nopeatempoisista ja kovapohjaisista urista pehmeisiin ja hidastempoisiin hiekkapohjiin.

Sarjat jaetaan naisten (DBW), miesten (DBM) ja junnutyttöjen ja -poikien (DBWJ /D BMJ) luokkiin. Lisäksi kilpailuissa on usein harrastusluokka.

Kansallisissa kisoissa tavallisin koirapyöräilymatka on 4-5 km. SM-, EM- ja MM-kilpailuissa sama matka poljetaan kahtena päivänä peräkkäin ja yhteisaika ratkaisee lopputuloksen.

Toisen päivän osuudelle startataan aina takaa-ajo lähdöllä eli ensimmäisen päivän voittaja lähtee matkaan ensimmäisenä, toiseksi tullut toisena jne. Lähdöt tapahtuvat useimmiten 1 min välein, mutta kansainvälisissä kilpailuissa usein myös 30 sek välein. Kansainvälisissä arvokisoissa (EM, MM) tavallinen matka saattaa olla hieman pidempi esim. 2 x 7-8 km / 2 pv.



KÄRRYAJO (1-8 dog rig, DR 1-8)

Kärryillä ajaminen tuli Suomeen jo 30 vuotta sitten. Ensimmäiset viralliset kilpailut pidettiin 1977 Ahveniston moottoriradalla Hämeenlinnassa. Lajin suosio nousi Keski-Euroopassa 90-luvulla ja Suomessa osanottajamäärät ovat moninkertaistuneet viimeisten vuosien aikana.

Yhden koiran kärryluokissa potkupyöräily koiran kanssa on hieman turvallisempaa kuin koirapyöräily, koska jalat ovat koko ajan ”maanpinnan tuntumassa”. Vaikka potkupyöränkin kanssa pääsee nauttimaan vauhdin hurmasta, ei vauhti potkutellen nouse 1-koiran luokassa ihan yhtä kovaksi kuin 2-koiran luokassa tai koirapyöräilyssä.

1-koiran kärryluokassa koira joutuu vetämään suurempaa taakkaa kuin koirapyöräilyssä, minkä vuoksi koiralta vaaditaan hieman enemmän voimaominaisuuksia ja taistelutahtoa. 2-koiran kärryajossa ratkaisevia tekijöitä ovat myös koirien toisilleen sopiva kokosuhde, juoksutekniikka ja juoksu-nopeus sekä kyky työskennellä yhdessä samaan tahtiin. Liian epäsopuisuhtainen parivaljakko väsyttää ja turhauttaa nopeasti toinen toisensa.

Isommissa kärryluokissa itse ajaminen on samaa kuin reellä. Samat vetoliinat ja joustot ja samat valjaat. Ohjaaja seisoo kärryn kyydissä koiria käskyttäen, tasapainottaa kärryn kulkua vartalonliikkeillä ja avustaa koiria potkimalla lisää vauhtia. Ainoa poikkeus on turvattomuus. Reen pystyy ankkureilla pysäköimään, mutta kärryä vetävä huippuvaljakko ei pysähdy. Kärryn paino ei merkitse mitään. Hyvä kasin (8-k) valjakko vetää helposti jopa 1000 kg:n auton liikkeelle. Mitä merkitsee kärryn paino tällaiselle valjakolle? Siksi säännöt määräävät pakollisiksi varusteiksi kypärän ja käsineet. Sieppausköysikin on pakollinen, mutta sen käyttö on käytännössä lähes mahdotonta.



www.vul.fi

KÄRRYAJO-KILPAILUT

Kilpailtava matka on pituudeltaan noin 5-10 km. Matkaan tulee pituutta lisää valjakon koirien määrän lisääntyessä. Naiset ja miehet kilpailevat aina samassa sarjassa ja luokka määräytyy koiramäärän mukaan (DS1, DS2, DR4, DR6, DR8...). Pienemmissä luokissa (4 koiraa) koiralta vaaditaan enemmän kokoa, nopeutta ja voimaominaisuuksia, kun taas isommissa luokissa nopeuden lisäksi korostuu kestävyuden merkitys. Nopeutta ja voimaa vaativissa 4-koiran luokissa tavallisin näky on lyhytkarvainen saksanseisoja tai sen risteytys, kun taas isommissa luokissa ja pidemmällä matkoilla luokissa näkee eniten alaskanhuskyja sekä muita arktisia vetokoiria (siperianhusky, alaskanmalamuutti, samojedi, grönlandinkoira).

1-2-KOIRAN KÄRRYAJO (DS1 ja DS2 ns. Kickbike-luokat)

1-2-koiran kärryajo on teknisessä mielessä verrattavissa enemmän koirapyöräilyyn kuin suurempien luokkien (4-6 koiraa) kärryajoon. 1- ja 2-koiran luokissa käytetään pääosin potkupyörää, jota koira/koirat vetävät. Ohjaaja vauhdittaa menoa potkimalla itse mukana. 1- ja 2-koiran potkupyöräluokat sopivat lähes kaikille, ja ne ovatkin suosittuja kaikenrotuisten koirien ja eri valjakkourheilulajien harrastajien keskuudessa. Luokkien suosio kasvaa koko ajan, kun eri koiralajien harrastajat ovat löytäneet tiensä lajin pariin. Yhä enenevässä määrin myös muut koiraharrastajat ovat huomanneet potkupyörän olevan oiva koiranlenkkeilyväline polkupyörän ohella ja laitteista on saatavilla sekä maantietä maastoversioita. Potkupyörä on vieläpä hyvätasoista maastopyörää huomattavasti edullisempi hankinta.

4-8-KOIRAN KÄRRYAJO (DR 4-8)

4-8-koiran luokissa ajetaan 3- tai 4-pyöräisellä jarrulla varustetulla kärryllä, johon koirat on kytketty valjakkoajon tapaan kärrystä lähtevään vetoliinaan pareittain ja peräkkäin. Johtajakoirat vetävät joukkoa ja taimmaksi valjakkoon kytketään yleensä vahvimmat nk. ”pyöräkoirat”. Ohjaaja seisoo kärryn kyydissä koiria käskyttäen, tasapainottaa kärryn kulkua vartalonliikkeillä ja avustaa koiria potkimalla lisää vauhtia. Luokat ovat erityisesti useita vetokoiria omistavien valjakkoajajien suosiossa.





www.vul.fi

VARUSTEET

1-2-koiran kääryajossa koira kiinnitetään valjaista ja vetonarusta pyörän ohjaustankoon kiinnitettyyn avokoukkuun tai pikalukkoon, jonka saa nopeasti auki tarpeen tullen. Potkupyörään tai maastopyörään vetonarua kiinnitettäessä, käytetään ohjaintangon ja vetonarun välissä usein vielä jäykkää ”tankoa”, putkea tmv., joka estää vetonarua takertumasta pyörivään eturenkaaseen.

2-koiran luokassa käytettävä joustava vetonaru on koirien päästä kaksihaarainen ja siinä on kaksi lukkoa koirien valjaisiin kiinnitystä varten. Sen lisäksi koirat useimmiten kytketään kaulapannasta toisiinsa ”kaulaseisingillä”, joka pitää ne paremmin kontrollissa ja lähempänä toisiaan. 1-2-koiran kääryajoon soveltuu parhaiten maastomallin etujoustoinen potkupyörä. Lisäksi kypärä ja ajohanskat ovat pakollinen ajovaruste kaikissa pyörällisissä kilpailuluokissa. Ajolaseistakaan ole haittaa, sillä kelistä ja alustasta riippuen hiekkaa, mutaa, vettä yms. lentää koirien tassuista ja pyörivästä renkaasta silmiin lähes aina.

4-8-koiran kääryajossa käytetään 3- tai 4-pyöräisiä jarrulla varustettuja kilpakääryjä, johon koirat on kytketty valjakkoajon tapaan kääryn etuosasta lähtevään johtoliinaan ja sen sivuhaaroihin pareittain ja peräkkäin. Ajajalla on oltava kypärä. Kääryt ovat kehittyneet huomasti, koska sulan maan harjoituskääry on muuttunut huippu-urheilun kilpakääryksi.

4:n, 6:n ja 8:n koiran luokissa kääryt voidaan jakaa kahteen ryhmään: harjoituskääryt ja kilpakääryt. Harjoituskääryt ovat raskaita laitteita, joilla valjakon saa pysähtymään ja pysäköityä tarvittaessa. Parhaat ajajamme käyttävät monkijää. Suositeltavat minimipainot: 4-koiraa 200 kg, 6-koiraa 250 kg ja 8 koiraa 300 kg. Näitä kevyemmät laitteet lähtevät liikkeelle kun koirat niin haluavat.

Harjoituksissa on useampi päämäärä:

- haluttu ajonopeus. Moottorin avulla voidaan ajonopeus pitää aina samana, oli kyseessä ala- tai ylämäki.
- kääry pysyy paikoillaan. Harjoituksethan eivät ole ainoastaan lihas- ja kestävyysharjoitusta, vaan myös tapakoulutusta jolloin joudutaan pysähtymään usein.

Kilpakääryt ovat luku erikseen. Niiden pitää olla mahdollisimman kevyitä. Siksi parhaat kääryt rakennetaan alumiinista. Neljän koiran luokkaan kevein 3-pyöräinen kääry painaa 10 kg ja isompiin luokkiin nelipyöräinen 20 kg. Kääryissä pitää olla sääntöjen mukaan jarrut kaikissa pyörissä. Levyjarrut ovat tehokkaimmat. Niiden toiminta ei heikkene vaikka ura olisi kurainen.

Kääryn rakenteen tulisi olla sellainen, että ajaja pystyy vapaasti potkimaan lisää vauhtia. Esim. yhtenäinen taka-akseli estää tämän. Renkaissa tulisi olla karkeampi kuviointi, jotta jarrujen teho vaikuttaa. Kaikissa kääryissä (myös DS1 ja DS2 eli potkulaudoissa) tulisi olla jousitettu etupää. Se parantaa huomattavasti ajo-ominaisuuksia. Kilpailuissa takapäin jousitus ei ole tarpeellinen sillä se jopa vaikeuttaa potkimista kovassa vauhdissa, mutta harrastusajossa takajousitus lisää mukavuutta.



www.vul.fi

Hyvien kärryjen hinnat alkavat n. 1200:sta eurosta ja 4-pyöräinen kärry maksaa jo yli 2000 euroa. Erilaisiin kärrymalleihin voi vuosittain tutustua sulan maan kilpailuissa, joissa kunkin lajin eri välinevariaatiot ovat esillä ja käytössä.

Koska kärryn pysäköiminen on vaikeaa, ei sotkuja saa aina selvitettyä. Valjaitten valinta on tärkeä. Sotkun sattuessa vain collared- X-back (selkärästi)- valjas pysyy koiran päällä. Ilman selkärästiä oleva valjas putoaa koiran päältä takakautta ja silloin sotku vain pahenee.

PAWTREKKER-KOIRASKOOTTERI (www.powerline.fi)

Pawtrekker on suunniteltu lähtökohtaisesti 1-2 koiran juoksuttamiseen valjakko- ja kärryajon tarpeita mukaillen, mutta jäykkä ja vakaa rakenne mahdollistaisi periaatteessa useammankin koiran liikuttamisen hitaammalla tahdilla. Turvallisuutta on haettu mm. tehokkailla levyjarruilla, ohjaustangon pehmustetulla törmäyssuojalla ja koirien kiinnittämistavalla. Pawtrekkerin vahvatekoisessa etupuskurissa on valmis kiinnityssilmukka vetoliinoja varten. Kaareva ja pitkä etupuskuri estää samalla liinujen sotkeutumisen etupyörään kovassa vauhdissa. Vetoliinujen alhaisen, koirien tasolla sijaitsevan kiinnityspisteen ansiosta vetokulma on sama kuin valjakkoajossa ja ideaalinen koirien tehokkaan vetämisen kannalta, sillä veto suuntautuu suoraan eteenpäin (vrt. Kickbike, jossa ylempänä sijaitseva vetoliinan kiinnityspiste mukailee enemmän koirahiihtoa, jossa vetonaru kiinnitetty hiihtäjän lantion korkeudella olevaan vetovyöhön). Tukijalan kantapäälle on tuki, joka pitää tukijalan hyvin paikoillaan ja tehostaa potkun voimaa. Pysty ajoasento on miellyttänyt kilpakuskien lisäksi myös leppoisampaa kyytiä kaipaavia koiranlenkkeilyttäjiä ja selkävaivoja potevia kuskeja. Jousitetun etupyörän (saatavana myös täysjousitettuna) ja 16 cm:n maavaran ansiosta Pawtrekker soveltuu hyvin epätasaisillekin ajourille. Ilman koira potkutteluun Pawtrekker on melkoisen kömpelö.

POTKUPYÖRÄ / KICKBIKE (www.kickbike.fi)

Eniten käytetty potkulaite kärryajon 1-2-koiran luokissa on potkupyörä, josta on saatavana useita erilaisia versioita eri tuotenimillä. Suomalainen Kickbike on potkuttelun moninkertaisen maailmanmestarin Hannu Vierikon kehittämä huippulaite, jonka myös yhä useammat koiraurheilun huiput ympäri maailman ovat todenneet erittäin toimivaksi menopeliksi. Ergonominen muotoilu ja monipuoliset säätömahdollisuudet mahdollistavat mahdollisimman tehokkaan potkun ja parhaan mahdollisen ajoasennon. Säädettävä maavara mahdollistaa pääsyn myös huonompikuntoisille ja kivikkoisille urille yläasentoon säädettynä, ja maavaraa laskemalla voi puolestaan vähentää "kyykkäystä" ja tukijalan väsymistä potkuvaiheessa tasaisemmillä alustoilla, joilla pääosin myös kärryajon kilpailut käydään. Ison etupyörän (26-28") ja nykyään myös ison takapyörän ansiosta laitteella pääsee lujaa. Yhden koiran kanssa vedätettäessä tärkeä ominaisuus on myös laitteen keveys; Kickbikea saakin myös alumiinisena versiona teräsrunkoisen ohella. Kickbike on oiva työmatka- ja kuntoiluväline myös ilman koira potkittaessa ja sitä on saatavilla niin maasto-, maantie- kuin "temppeilu"-versiona, joko jousto- tai jäykällä keulalla, V-jarruilla tai levyjarruilla varustettuna. [Www.kickbike.fi](http://www.kickbike.fi) kohdasta "Kysymykset" voi käydä lukaisemassa Hannu Vierikon vastauksia yleisimmin kysytyihin kysymyksiin potkupyörästä, potkuttelutekniikasta yms. aiheeseen liittyvästä.



www.vul.fi

JATKOVARRET VETONARUN KIINNITYKSEEN

Pyörään / potkupyörään vetonarua kiinnitettäessä, käytetään ohjaintangon ja vetonarun välissä

usein ”jatkovartta”, joka estää vetonarua takertumasta pyörivään eturenkaaseen. Harrastajilta voi kysellä erilaisten versioitten ominaisuuksista lisätietoja.

JOUSTAVA VETONARU

Paras vetonaru on kevyt, joustava, sopivan pituinen ja sellainen ettei se irrotessaan vahingoita koira. Vetonaruja on saatavilla sekä 1- että 2-koiralle. Vetonarun pituudet on määritetty kuhunkin luokkaan säännöissä. Kevyt vetonaru ei hypi ja pompi häiritsevästi koiran ja ohjaajan välissä. Sääntöjen mukaan vetonarussa ei saa olla metalliosia ohjaajan päässä, sillä täyteen joustoonsa venyneenä ja irrotessaan sellainen vetonaru voisi vahingoittaa koira.

Jouston tarkoitus on suojella sekä koiran että ohjaajan selkää rajummissa nykäyksissä. Vetonarun pitää joustaa sopivasti, mutta pelkästään joustavista elementeistä tehdyn narun kanssa taas on hankala ottaa koira haltuun esim. ohitustilanteissa. Paras vetonaru on sellainen, jossa on sekä joustava että joustamaton osuus. Sopiva jouston määrä on riippuvainen koiran vetotyylistä. Tempovammalla tyyllillä vetävän koiran kanssa joustoa tulisi olla enemmän ja rauhallisemmalla tyyllillä vetävän kanssa sopii vähempikin jousto.

Vetonaruja ja muita valjakkourheiluvarusteita on saatavilla Suomen Valjakkourheilijoiden Liiton postimyynnin kautta osoitteessa www.vul.fi sekä hyvin varustetuista eläintarvikeliikkeistä ja alan erikoismyyjiltä.